

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **S. J.** (též označován jako S. Y.), nar. x, bytem x, zast. prof. JUDr. Janem Křížem, CSc., advokátem, Advokátní kancelář Kříž a partneři s.r.o., se sídlem Praha 1, Dlouhá 13, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Praha 1, Karmelitská 529/7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.7.2013, č.j. MSMT-30491/2013-1,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 22.5.2013, č.j.: OKRUK-4541/13/DV-Ha, ve věci uznání rovnocennosti titulu „kandidat medicinských nauk“ (též označ. „kandidát lékařských věd“) akademickému titulu „Ph.D.“ v České republice. Citovaným usnesením bylo dle § 43 odst. 1 písm. b) zákona 500/2004 Sb., správní řád, z důvodu věcné nepřislusnosti k vyřízení věci, odloženo podání žalobce ze dne 13.3.2013, kterým žádal o uznání titulu „kandidát lékařských věd“, uděleného v rámci postgraduálního studia v Ruské federaci, za rovnocenný titulu Ph.D. Správní orgán prvního stupně odůvodnil své rozhodnutí tím, že žádný právní předpis neopravňuje rektora vysoké školy k uznání titulu Ph.D. absolventovi zahraniční vysoké školy, pokud mu zahraniční

vysoká škola titul v tomto znění neudělila, přičemž k uznání předmětné rovnocennosti zahraničního titulu není příslušný ani jiný správní orgán.

Rektor Univerzity Karlovy v Praze vydal dne 22.5.2013, č.j. UKRUK-4541/13/DV-Ha, osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, kterým žalobci uznal zahraniční vysokoškolské vzdělání získané v Ruské federaci na První moskevské lékařské univerzitě I.M. Sečenova, prokázané diplomem kandidáta věd série DKN No 159125, vydaným Ministerstvem školství a vědy Ruské federace dne 28.5.2012, za rovnocenné vysokoškolskému vzdělání získanému na Univerzitě Karlově v Praze v doktorském studijním programu Stomatologie. Současně bylo v osvědčení konstatováno, že žalobce je oprávněn užívat titul „kandidat medicinských nauk“ (k.n.).

Žalobce v žalobě namítal, že neuznání rovnocennosti titulu Ph.D. za současného uznání rovnocennosti studia je nesprávné a logicky rozporuplné. Žalobce dovozoval, že pokud je jeho vzdělání uznáno za rovnocenné doktorskému studijnímu programu Stomatologie, pak by se na žalobce mělo hledět, jakoby ukončil postgraduální studium. Proto, dle názoru žalobce, má nárok na přiznání akademického titulu Ph.D. Žalobce míní, že akademický titul je jen zkratkou, která informuje veřejnost o obsahu vzdělání nositele titulu.

Žalobce v žalobě poukázal na deklaratorní charakter nostrifikačního řízení, tedy, že v jeho případě nejde o přiznání titulu, ale o umožnění titul užívat. Uvedl, že titul Ph.D. je oproti titulu „kandidát medicínských věd“ obecně známý.

Dle názoru žalobce uznání vysokoškolského vzdělání za rovnocenné zahrnuje i uznání rovnocennosti získaných titulů, protože akademický titul je nedílnou součástí absolvovaného vysokoškolského vzdělání. Z toho důvodu není dle žalobce nutný ani zvláštní zákonný mandát k uznání rovnocennosti titulu.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout pro zjevnou nedůvodnost.

Žalobce v replice ze dne 13.2.2014 zdůraznil, že nepožadoval, aby došlo k uznání, tj. zrovnoprávnění titulu kandidát věd s titulem Ph.D., ale žádal o konstataci oprávnění užívat titul Ph.D. na území České republiky, jako logického důsledku vydání osvědčení o uznání ruského vysokoškolského vzdělání žalobce i na území České republiky. Žalobce zejména zdůraznil, že ze zákona o vysokých školách vyplývá, že akademický titul je absolventovi přiznán automaticky splněním studijních povinností dle studijního plánu, resp. ukončením studia. K přiznání titulu tedy nedochází samostatným aktem vysoké školy po formálním ukončení studia. Udělení titulu je proto neoddelitelným důsledkem každého řádného ukončení vysokoškolského studia. Podle žalobce absence samostatné úpravy přiznání oprávnění užívat srovnatelný vysokoškolský titul svědčí o tom, že zákonodárce neuvažoval o speciálním režimu důsledků pro uznávací řízení, a proto nostrifikace vysokoškolského vzdělání apriorně znamená oprávnění užívat srovnatelný titul.

V podání ze dne 22.4.2014 žalobce uvedl, že Německo jakožto signatář Úmluvy o uznání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělání, umožňuje, aby žadatel, který získal titul Ph.D. na zahraniční vysoké škole, užíval na území Německa titul Dr., neboť obsahová náplň studia na jehož konci je získán titul Ph.D. v zahraničí je totožná s obsahovou náplní studia v Německu, na základě kterého je získán titul Dr., a to i přes skutečnost, že nebyl žadateli konkrétní titul, tj. titul Dr. německou vysokou školou udělen v rámci speciálního aktu, ale došlo pouze k nostrifikaci zahraničního vysokoškolského titulu.

Správní spis pak především obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace ze dne 2.5.2013, osvědčení vydané rektorem Univerzity Karlovy v Praze dne 22.5.2013, č.j. UKRUK-4541/13/DV-Ha, o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, usnesení rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 22.5.2013, č.j.: OKRUK-4541/13/DV-Ha, odvolání žalobce proti usnesení rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 22.5.2013, č.j.: OKRUK-4541/13/DV-Ha, rozhodnutí žalovaného ze dne 22.6.2013, č.j. MSMT-30491/2013-1.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud vycházel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 44 odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (dále též „zákon o vysokých školách“) vysokoškolské vzdělání se získává studiem v rámci akreditovaného studijního programu podle studijního plánu stanovenou formou studia.

Podle ust. § 44 odst. 2 zákona o vysokých školách součástmi studijního programu jsou

- a) název studijního programu, jeho typ, forma a cíle studia,
- b) členění studijního programu na studijní obory, jejich charakteristika a jejich kombinace, jakož i stanovení profilu absolventa příslušných studijních oborů,
- c) charakteristika studijních předmětů,
- d) pravidla a podmínky pro vytváření studijních plánů, popřípadě délka praxe,
- e) standardní doba studia při průměrné studijní zátěži vyjádřená v akademických rocích,
- f) podmínky, které musí student splnit v průběhu studia ve studijním programu a při jeho řádném ukončení podle § 45 odst. 3, § 46 odst. 3 a § 47 odst. 4 včetně obsahu státních zkoušek,
- g) udělovaný akademický titul,
- h) návaznost na další typy studijních programů v téže nebo příbuzné oblasti studia.

Podle ust. § 47 odst. 5 zákona o vysokých školách, absolventům studia v doktorských studijních programech se uděluje akademický titul "doktor" (ve zkratce "Ph.D." uváděné za jménem).

Podle ust. § 89 odst. 1 zákona o vysokých školách na žádost absolventa zahraniční vysoké školy vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice:

- a) ministerstvo, jestliže je Česká republika vázána mezinárodní smlouvou se zemí, kde je zahraniční vysoká škola zřízena a uznána, a ministerstvo je touto smlouvou k uznání zmocněno,

b) v ostatních případech veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program.

Podle ust. § 99 odst. 11 zákona o vysokých školách akademický titul "doktor" (ve zkratce "Ph.D." uváděné za jménem) se přiznává absolventům lékařského a veterinárního studia, kteří ukončili studium podle § 22 zákona č. 172/1990 Sb. Osvědčení o přiznání tohoto akademického titulu jim na žádost vydá příslušná vysoká škola.

Podle čl. 1 Úmluvy o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu, podepsané dne 11. 4. 1997 v Lisabonu, jejíž text v českém jazyce byl publikován ve Sbírce mezinárodních smluv pod č. 60/2000 Sb. m. s. (dále jen „Lisabonská úmluva“) se vysokoškolskou kvalifikací rozumí jakýkoliv titul, diplom nebo jiné osvědčení vydané příslušným orgánem osvědčující úspěšné ukončení vysokoškolského programu. Uznáním pak oficiální potvrzení hodnoty akademické kvalifikace získané v zahraničí příslušným orgánem za účelem přístupu ke vzdělávacím a/nebo pracovním aktivitám.

Podle čl. VI.1 Lisabonské úmluvy do té míry, že rozhodnutí o uznání je založeno na znalostech a dovednostech osvědčených vysokoškolskou kvalifikací, každá Strana uzná vysokoškolské kvalifikace přiznané v jiné Straně, ledaže by mohl být prokázán podstatný rozdíl mezi kvalifikací, o jejíž uznání je žádáno, a odpovídající kvalifikací ve Straně, ve které je o uznání žádáno.

Podle čl. VI.3 Lisabonské úmluvy uznání vysokoškolské kvalifikace vydané v jedné Straně bude mít v jiné Straně jeden ze dvou následujících důsledků nebo oba:

- a) přístup k dalšímu vysokoškolskému studiu včetně příslušných zkoušek a/nebo k přípravě na doktorát za stejných podmínek, jaké se aplikují na držitele kvalifikací Strany, v níž je o uznání žádáno,
- b) užívání akademického titulu v souladu se zákony a podzákonnými předpisy nebo s jurisdikcí Strany, v níž je o uznání žádáno.

Úkolem soudu bylo posoudit, zda rozhodnutí žalovaného, jímž potvrdil postup rektora Univerzity Karlovy v Praze, který žádost žalobce ve věci uznání titulu kandidát lékařských věd, uděleného v rámci postgraduálního studia v Ruské federaci za rovnocenné titulu Ph.D. odložil a řízení nezahájil, bylo v souladu se zákonem či nikoli.

V projednávané věci byla mezi účastníky spornou otázka, zda uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, tj. uznání za vzdělání rovnocenné vysokoškolskému vzdělání získanému na Univerzitě Karlově v Praze, v sobě implicitně zahrnuje i uznání rovnocennosti získaného titulu, tzn. zda uznání rovnocennosti vzdělání zahrnuje uznání odpovídajícího titulu užívaného v České republice. V daném případě se jedná o uznání titulu kandidát lékařských věd uděleného v rámci postgraduálního studia v Ruské federaci, za rovnocenný titulu Ph.D., který získávají absolventi srovnatelného studia v České republice. Zatímco žalobce má za to, že fakt uznání vzdělání za rovnocenné zahrnuje i uznání rovnocennosti získaných titulů, protože akademický titul je nedílnou součástí absolvovaného vzdělání, žalovaný je přesvědčen, že zákon o vysokých školách nezakotvuje speciální kompetenci uznávat zahraniční akademické tituly či přiznávat absolventům zahraničních vysokých škol české akademické tituly.

Ve věci bylo podstatné, že rektor Karlovy Univerzity jako správní orgán vydal dle ust. § 89 odst. 1 písm. b) a ust. § 90 odst. 1 zákona o vysokých školách osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, ve kterém mimo jiné konstatoval, že žalobce je oprávněn užívat titul kandidat medicinských nauk (n.k.). Součástí tohoto osvědčení tedy bylo nejenom uznání rovnocennosti vzdělání, ale i uznání oprávněnosti užívat titul získaný žalobcem studiem na zahraniční vysoké škole.

Nejvyšší správní soud se již dříve zabýval povahou osvědčení vydaného na základě ust. § 89 odst. 1 zákona o vysokých školách. V rozsudku ze dne 12.9.2012, č.j. 1 As 129/2012-41 vyslovil, že: „Osvědčení“ vydané na základě § 89 odst. 1 zákona o vysokých školách je výsledkem autoritativní rozhodovací činnosti správního orgánu, na jehož procesní postup jednoznačně dopadá správní řád (§ 105 zákona o vysokých školách). Pokud správní orgán vyhověl žádosti absolventa, de facto úředně potvrzuje, že žadatelem absolvované zahraniční vysokoškolské vzdělání je rovnocenné s příslušným českým vysokoškolským vzděláním – v tomto ohledu jde tedy o deklaratorní rozhodnutí úředně potvrzující práva a povinnosti. Současně však takové rozhodnutí zakládá absolventu zahraniční vysoké školy veřejné subjektivní právo, aby pro účely kvalifikace bylo jeho zahraniční vysokoškolské vzdělání posuzováno stejně jako vzdělání získané na veřejné vysoké škole v České republice. Z tohoto pohledu jde ve skutečnosti o rozhodnutí, které má konstitutivní účinky, neboť se jím právo kvalifikace zakládá. V případě osvědčení podle § 89 odst. 1 zákona o vysokých školách se tedy jedná o správní akt v podobě rozhodnutí, které lze považovat za rozhodnutí smíšené povahy, které má dílem deklaratorní a dílem konstitutivní účinky.

V souladu s teorií správního práva je totiž třeba rozlišovat mezi konstitutivními, deklaratorními či smíšenými správními akty (rozhodnutími) na straně jedné a jinými správními úkony ve formě osvědčení na straně druhé. Jiné správní úkony upravené v části čtvrté správního řádu (§ 154 a násl.) představují velkou a vnitřně nesouroudou skupinu různých pojmenovaných úkonů, při jejichž provádění správní orgány vykonávají působnost v oblasti veřejné správy. Jde o úkony prováděné jednostranně a v konkrétních věcech vůči dotčeným osobám, nemají však povahu rozhodnutí. Účinky jiných správních úkonů zpravidla nespočívají ve vzniku, změně nebo zániku práv a povinností, jako je tomu v případě rozhodnutí. (Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 1218-1219).

Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné vycházet ze skutečné povahy konkrétního úkonu správního orgánu v dané věci a nespolehat pouze na jeho formální podobu nebo zákonné označení. Jakkoli tedy zákon o vysokých školách hovoří o vydání osvědčení, nejedná se o osvědčení ve smyslu části čtvrté správního řádu, ale o vydání správního aktu (rozhodnutí) smíšené povahy. Takový akt samozřejmě může být formálně označen buď jako rozhodnutí, či jako osvědčení; to ovšem nic nemění na skutečnosti, že nepůjde o osvědčení ve smyslu § 154 a násl. správního řádu, ale o rozhodnutí ve smyslu § 67 odst. 1. Jak ostatně stanoví § 69 odst. 1 správního řádu v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení „rozhodnutí“ nebo jiné označení stanovené zákonem. Sám správní řád tedy počítá s růzností terminologie ve zvláštních zákonech i pro tyto případy (srov. Vedral, J. c.d., s. 1220). Zákon o vysokých školách tedy pojmu „osvědčení“ v § 89 odst. 1 používá pro ten případ, kdy je vzhledem k právním účinkům tohoto aktu zjevné, že jde o rozhodnutí smíšené povahy ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu.

Rektor Univerzity Karlovy vydaným osvědčením uznal zahraniční vysokoškolské vzdělání žalobce, čímž úředně potvrdil, že žadatelem absolvované zahraniční vysokoškolské

vzdělání je rovnocenné s příslušným českým vysokoškolským vzděláním, tj. vysokoškolskému vzdělání získanému na Univerzitě Karlově v Praze v doktorském studijním programu Stomatologie.

Žalobce ve vztahu k přiznání titulu Ph.D. absolventům lékařského studia, kteří ukončili postgraduální studium, poukazoval na ust. § 99 zákona o vysokých školách (již citováno shora). Dle názoru soudu je však tento argument žalobce nepřijatelný. Citované ustanovení je v zákoně o vysokých školách obsaženo v části patnácté, upravující společná, přechodná a závěrečná ustanovení. Toto ustanovení se týká absolventů lékařského a veterinárního studia, kteří ukončili studium podle § 22 zákona č. 172/1990 Sb., o vysokých školách, tj. v době účinnosti předešlé právní úpravy studia na vysokých školách, která na místo doktorského studijního programu obsahovala termín, resp. upravovala institut postgraduálního studia. Předmětné přechodné ustanovení proto dopadá výlučně na tyto studenty (studenty postgraduálního studia), nikoli na absolventy zahraničních vysokých škol. Z uvedeného ustanovení proto nelze dovodit „nárok žalobce na Ph.D.“

Z obsahu Lisabonské úmluvy i zákona o vysokých školách vyplývá, že účelem a smyslem uznávání vysokoškolských kvalifikací je umožnit absolventu zahraniční vysoké školy uznání jeho vzdělání a kvalifikace v České republice tak, aby mu právě toto jeho zahraniční vzdělání (kvalifikace) umožnilo stejný přístup k zaměstnání jako tomu, kdo obdobné vzdělání (kvalifikaci) získal v České republice. Jak Lisabonská úmluva, tak zákon o vysokých školách hovoří *expressis verbis* jen o uznání zahraničního vzdělání, avšak neupravují uznání rovnocennosti titulu. Ačkoli je v preambuli Lisabonské úmluvy zmíněno uznávání titulů, je zmíněné v souvislosti s uznáváním titulů získaných v jiné zemi evropského regionu, a to v rámci podpory akademické mobility.

Z čl. VI.3 Lisabonské úmluvy vyplývá, že důsledkem uznání vysokoškolské kvalifikace je užívání akademického titulu v souladu se zákony a podzákonnými předpisy strany, v níž je o uznání žádáno, v konkrétním případě tedy České republiky. Soud se neztotožnil s názorem žalobce, že by z mlčení zákonodárce (absence právní úpravy uznávání rovnocennosti zahraničních titulů) bylo možné dovodit jeho vůli uznávat rovnocennost zahraničních titulů při uznávání zahraniční kvalifikace tak, aby studenti zahraničních vysokých škol v případě, že jejich studium je uznáno za rovnocenné, mohli užívat tituly udělované absolventům tuzemských vysokých škol. Akademický titul není jen zkratkou, která informuje veřejnost o obsahu vzdělání nositele titulu, byť tak může být veřejností vnímán. Z ust. § 44 odst. 2 zákona o vysokých školách vyplývá, že udělovaný akademický titul je součástí studijního programu. Uznáním rovnocennosti zahraničního vysokoškolského studia se absolvent zahraničního vysokoškolského studia nestává absolventem studia na české vysoké škole. Takový absolvent je proto oprávněn užívat titul, který získal svým studiem na zahraniční vysoké škole (v tomto případě titul kandidát medicinských nauk získaný na První moskevské lékařské univerzitě I.M. Sečenova), avšak nikoli akademický titul spojený s absolvováním českého studijního programu, neboť uznáním rovnocennosti se ze zahraničního absolventa nestává absolvent tuzemského vysokoškolského studijního programu.

Uznání rovnocennosti studia tedy v sobě implicitně možnost užívání českého akademického titulu nezahrnuje. Vzhledem k tomu, že právní úprava neobsahuje institut uznání rovnocennosti zahraničního akademického titulu s českým akademickým titulem a žalobce není absolventem doktorského studijního programu podle zákona o vysokých školách ani postgraduálního studia podle zákona č. 172/1990 Sb., není žalobce oprávněn užívat český

akademický titul. S ohledem na uznání rovnocennosti jeho studia však není dána žádná překážka v podobě omezení či znemožnění přístupu k zaměstnání či dalšímu studiu. Skutečnost, že pro klientelu žalobce by byl srozumitelnější titul Ph.D. oproti titulu kandidát medicinských nauk, a jeho pacienti by tak měli lepší představu o žalobcově dosažené odbornosti, nemůže dle názoru soudu představovat omezení přístupu k zaměstnání ani překážku akademické mobility ve smyslu Lisabonské úmluvy.

Jestliže zákon nesvěřuje správním orgánům rozhodování o uznávání rovnocennosti titulů, pak žalovaný nepochybil, když svým rozhodnutím aproboval postup správního orgánu prvního stupně, a to s ohledem na požadavek vázanosti zákonem, podle kterého lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který stanoví zákon (čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).

Závěr, že žalobci nemělo být „přiznáno užívání českého titulu Ph.D.“, nepřímou podporuje znění článku 54 Směrnice EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY 2005/36/ES ze dne 7. září 2005, o uznávání odborných kvalifikací (sic žalobce není absolventem vysoké školy členského státu Evropské unie, nýbrž Ruské federace). Dle tohoto článku, *aniž jsou dotčeny články 7 a 52, hostitelské členské státy přiznávají dotyčným osobám právo užívat jejich akademické tituly přiznané v domovských členských státech a popřípadě zkratky těchto titulů v jazyce domovského členského státu. Hostitelský členský stát může požadovat, aby tento titul byl doprovázen názvem a sídlem zařízení nebo zkušební komise, které jej udělily. Je-li možné zaměnit akademický titul domovského členského státu s titulem, který platí v hostitelském členském státě a vyžaduje zde další odbornou přípravu, kterou oprávněná osoba nezískala, může tento hostitelský členský stát stanovit, že tato osoba bude užívat svůj akademický titul domovského členského státu ve vhodné podobě, kterou hostitelský členský stát určí.* Dle názoru soudu žalovaný ve vyjádření k žalobě oprávněně poukázal na skutečnost, že akceptací extenzivního výkladu použitého žalobcem by došlo k rozdílnému přístupu mezi absolventy vysokých škol členských států EU a třetích zemí, a tedy k možné diskriminaci. Německou praxí uznávání titulů, na níž poukazoval žalobce, se soud nezabýval, neboť z hlediska české právní úpravy není relevantní.

Nutno zdůraznit, že pro rozhodnutí ve věci je klíčový závěr soudu o tom, že k uznání titulu není dána pravomoc správních orgánů, žalobou napadené rozhodnutí bylo tedy zákonné. Z uvedeného důvodu neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovým projednáním věci výslovně souhlasili. V daném případě tedy byly splněny zákonné důvody pro postup dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. dubna 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková